

- Καὶ τὸ βαθὺ στερέωμα κ' ἀλήθεια θὰ τὰ σέροναν
 70 Μὲ τοὺς ἀέριδες γοργά, μὲ μ' αὐτὸν τὸ φόβο
 Σὲ μαῦρα ὁ παντοδύναμος τοὺς ἔκρυψε πατέρας
 Σπήλια καὶ ἀπάνου τους ψηλῶν βουνῶν ἐσώριασ' ὄγκο
 Καὶ βασιλιῦ τοὺς ἔδωκε, ποῦ μ' ὄρισμένο νόμο
 Νὰ ξέρη, σάμπως διαταχῆ, νὰ χαλινώσῃ ἀνέμους
 75 Ἦ ν' ἀπολύσῃ. Τοῦτον τότ' ἴκεταιψ' ἔτο' ἡ Ἥρα
 «Αἴολε (ὅτι τῶν θεῶν 'ς ἐσέ' ἔδωκε ὁ πατέρας
 Καὶ τῶν ἀνθρώπων βασιλιᾶς τὸ κῆμα νὰ ἡμερόνης
 Καὶ νὰ φουσκόνῃς μ' ἄνεμο) τοὺς νικημένους φέρνει
 Πενάτες καὶ τὸ Ἴλιο σὴν Ἰταλία γένος
 80 Ἔχτρο' μου, ποῦ 'ς τῶν Τυρρηγῶν τῆ θάλασσ' ἀρμενίζει.
 Δὸς τῶν ἀνέμων δύναμη, βούλιαξ, θάψ' τὰ πλοῖα
 Ἦ χάρισ' τους καὶ σκόρπισε τὰ λείψανα 'ς τὸν πάτο.
 Ἐφτά κ' ἑφτά μὲ διαλεχτὸ κορμὶ ποτάζω νύμφες
 Τῆ Δηϊόπει', ἀπὸ εἰδὴ τὴν ὀμορφότερή τους
 85 Σὲ γάμο ἀδιάλυτον ἐγὼ θὰ δέσω, γιὰ δική σου
 Θὰ σ' τὴν χαρίσω, πάντοτε νὰ ζῆ μ' ἐσὲ γιὰ τούτη
 Τῆ χάρη κ' ὀμορφῶν παιδιῶν πατέρα νὰ σὲ κάμῃ.»
 Ὁ Αἴολος ἀπάντησε· «Βασίλισσα, δικό σου
 Ἔργο νὰ βρῆς τί θὰ ζητᾶς, δικό μου χρέος εἶναι
 90 Θελήματα νὰ δέχωμαι· σὺ τὸ βασίλειο τοῦτο,
 Ὅποιο κ' ἂν εἶναι, τοῦ Διὸς τῆ χάρη, σὺ τὰ σκῆπτρα
 Μοῦ προβοδᾶς, σὺ δίνεις μου 'ς τοὺς θεῖους ν' ἀκκουμπᾶω
 Δείπνους καὶ κύνεις με τρανόν 'ς ἀνεμορπῆς καὶ μπόρες.»
 Ἀυτὰ 'πε καὶ μ' ἀνάποδη τὴν τρίαίνα τὸ κούφιο
 95 Βουνὸ βαρεῖ κατάρραχα κ'· οἱ ἀνέμοι, σὰν ἀσκέρι,
 Σιφούνι' ἀπ' τ' ἀνοιγμὰ χουμοῦν 'ς τὴ γῆ φουσομανῶντας
 Ἦ τὸ πέλα' ὄρμουν, τὰ τρίσβαθα τοῦ ἀνακατόνου ὄλα
 Ὁ Νότος, ὁ Εὐρος καὶ ὁ συχνὸς 'ς ἀνεμοζάλες λίβας,
 Καὶ κύματα θεώρατα κυλοῦν κατὰ τὲς ξέρες.
 100 Θρηῆνος ἀντρῶν καὶ σφουρίγμα ξαφτιῶν ἀκολουθάει.
 Ἐάφνου τὰ σύγνεφα οὐρανὸ καὶ μέρ' ἀπὸ τὴ βλέψη
 Τῶν Τρώων κρύβουν, τὸ γυαλὸ πλακόνει μαύρη νύχτα.
 Βροντοῦν οἱ πόλοι, μὲ συχνὲς φωτιῆς ἀστράφτει ὁ αἰθέρας
 Καὶ θάνατ' ὄλ' ἀφεύγατον 'ς τοὺς ἀντρες φοβερίζουν.
 105 Λουοῦνται μὲ μῖα τὰ ἦπατα τοῦ Αἰνεῖ' ἀπὸ τὸ ρίγος·
 Βογγάει καὶ 'ς τ' ἄστρ' ἀπλόνοντας τὲς δυὸ παλάμες τέτοια
 Φωνάζει· «Ἦ τρεῖς καὶ τέσσερες φουρὲς μακαρισμένοι
 Ὅσ' ἦσαν θάνατο μπροστὰ 'ς τὰ μάτια τῶν γονέων
 Κάτου ἀπ' τῆς Τροίας τὰ ψηλὰ τειχιὰ! Νὰ μὴ μπορέσω
 110 Νὰ πέσω ἐγὼ 'ς τοῦ Ἰλίου τοὺς κῆμπους καὶ νὰ χύσω
 Τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ χέρι σου, κεῖ ποῦ ἀπ' τ' Αἰακίδῃ
 Τῆ σαγιτιανὸ Ἔχτροας ὁ τρομερὸς ξαπλώθη,
 Τυδεΐδῃ, ὃ δυνατώτατε 'ς τὸ ἔθνος τῶν Ἀργείων,
 Κι' ὁ Σαρπηδόνας ὁ τρανός, κεῖ ποῦ ὁ Σιμόεις τόσα
 115 Σκουτάρι' ἀρπάζοντας ἀντρῶν καὶ περικεφαλαίε

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΣΤΟ ΦΡΕΙΒΟΥΡΓΟ ΤΑ 1881